

Na poparcie swojego żądania głównego strona skarżąca podnosi w drugiej kolejności, że zaskarżona dyrektywa nie mogła zostać skutecznie przyjęta na podstawie art. 153 ust. 1 lit. b) TFUE. Wynika to z faktu, że dyrektywa ta realizuje zarówno cel określony w art. 153 ust. 1 lit. b) TFUE, jak i ten określony w art. 153 ust. 1 lit. f) TFUE. Drugi z tych celów nie ma charakteru pomocniczego w stosunku do pierwszego i wiąże się z zastosowaniem procedury decyzyjnej odmienną od tej, która została zastosowana przy przyjęciu zaskarżonej dyrektywy zgodnie z art. 153 ust. 2 TFUE. Te dwie procedury decyzyjne nie są ze sobą tożsame, ponieważ, w przeciwieństwie do art. 153 ust. 1 lit. b) TFUE, przyjęcie aktów prawnych na podstawie art. 153 ust. 1 lit. f) TFUE wymaga jednomyślności przewidzianej w art. 153 ust. 2 TFUE.

Na poparcie swoich żądań ewentualnych strona skarżąca podnosi, że, przyjmując art. 4 ust. 1 lit. d) oraz art. 4 ust. 2 zaskarżonej dyrektywy, pozwane instytucje uchybiły zasadzie kompetencji powierzonych i działały z naruszeniem art. 153 ust. 5 TFUE. Przepisy te bezpośrednio stanowią bezpośrednią ingerencję w określanie wysokości wynagrodzeń w państwach członkowskich i dotyczy prawa do zrzeszania się, które to dziedziny zgodnie z art. 153 ust. 5 TFUE nie należą do kompetencji przewodawcy Unii.

(¹) Dz.U. 2022, L 275, s. 33.

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 listopada 2022 r. w sprawie T-586/22, Heidmann / Parlament i Rada, wniesione w dniu 28 stycznia 2023 r. przez Thomasa Heidmanna

(Sprawa C-43/23 P)

(2023/C 104/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Thomas Heidmann (przedstawiciel: S. Manna, avocate)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o uchylenie w całości postanowienia w sprawie T-586/22 wydanego w dniu 18 listopada 2022 r. ze względu na szereg naruszeń prawa popełnionych przez Sąd Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi pięć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczy błędu popełnionego przez Sąd Unii Europejskiej poprzez przeinaczenie zarzutów podniesionych przez T. Heidmanna. Sąd orzekł w przedmiocie jego sprawy tak, jakby T. Heidmann powoływał się na swobodę przepływu w Unii, podczas gdy jego skarga była oparta na prawie do zdrowia i do życia.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do przesłanki, zgodnie z którą skutki zaskarżonego rozporządzenia mają dotyczyć bezpośrednio sytuacji prawnej skarżącego. Sąd orzekł, że zaskarżone rozporządzenia nie wywoływały skutku względem sytuacji prawnej skarżącego z tego względu, że ograniczały się do ustanowienia ram technicznych.

Choć rozporządzenie (UE) 2022/1034 ustanawia ramy techniczne, wywołuje bezpośrednio skutki względem sytuacji prawnej skarżącego i każdego obywatela Unii pragnącego korzystać z unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do przesłanki związanej z zakresem uznania przysługującego adresatom zaskarżonego aktu. Sąd orzekł, że zaskarżone rozporządzenia ograniczają się do ustanowienia ram technicznych, których stosowanie jest objęte zakresem uznania państw członkowskich, co stoi na przeszkodzie uznaniu, że owe rozporządzenia podlegają automatycznemu zastosowaniu.

Niemniej, w niniejszej sprawie chodzi o rozporządzenie o charakterze generalnym ustanawiające ramy techniczne mające pozwolić na przyznanie każdemu obywatelowi europejskiemu cyfrowego zaświadczenia COVID bezpośrednio stosowane w prawie krajowym. Państwom członkowskim nie przysługuje tu żaden zakres uznania: albo ich krajowe zaświadczenie COVID-19 spełnia warunki ustanowione w rozporządzeniu i obywatel korzysta z unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID-19, albo zaświadczenie takie nie spełnia tych warunków i obywatel nie uzyskuje unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID-19.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do wymogu, zgodnie z którym skarga powinna być w stanie przynieść osobistą korzyść osobie, która ją wnosi. Sąd orzekł, że stwierdzenie nieważności zaskarżonych rozporządzeń nie może przynieść obywatelom jakiegokolwiek korzyści, ponieważ zaskarżone rozporządzenia ustanawiają jedynie ramy techniczne. Tymczasem nie można zaprzeczyć, że stwierdzenie nieważności zaskarżonych rozporządzeń, w odniesieniu do ich przepisów przyznających unijne cyfrowe zaświadczenie COVID-19 osobom nieprzetestowanym, pozwoli chronić zdrowie i życie obywateli Unii.

Zarzut piąty dotyczy braku poszanowania zasady proporcjonalności poprzez podjęcie decyzji o przedłużeniu obowiązywania środka do dnia 30 czerwca 2023 r. Sąd orzekł, że zasada proporcjonalności była przestrzegana „zważywszy na pozostającą niepewność co do przyszłego rozwoju pandemii”. Jednakże Sąd powołał się tutaj na zasadę ostrożności, która różni się od zasady proporcjonalności wymagającej uzasadnienia – w tym wypadku naukowego –, a nie niejasnych przypuszczeń.

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 30 listopada 2022 r. w sprawie
T-101/18, Republika Austrii/Komisja Europejska, wniesione w dniu 6 lutego 2023 r. przez Republikę
Austrii**

(Sprawa C-59/23 P)

(2023/C 104/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Austrii (przedstawiciele: M. Klamert i F. Koppensteiner, pełnomocnicy, oraz adwokat H. Kristoferitsch)

Inni uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Republika Czeska, Republika Francuska, Węgry, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowacka, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie w całości wyroku Sądu z dnia 30 listopada 2022 r. w sprawie T-101/18, Republika Austrii/Komisja Europejska,
- uwzględnienie w całości pierwszoinstancyjnego wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/2112 z dnia 6 marca 2017 r. w sprawie środka pomocy/programu pomocy/pomocy państwa SA.38454–2015/C (ex 2015/N), które Węgry planują wdrożyć w celu wsparcia utworzenia dwóch nowych reaktorów jądrowych w elektrowni jądrowej Paks II ⁽¹⁾,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Austrii podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego

Zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok wydaje się być niezgodny z prawem w zakresie, w jakim wbrew opinii prawnej Sądu brak przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego ma wpływ na postępowanie w sprawie pomocy państwa i czyni zaskarżoną decyzję niezgodną z prawem.